

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušnost X
posledně Zařízení pro zajištění cizinců Balková
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2024, č. j. KRPA-329789-11/ČJ-2024-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkumu a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2024, č. j. KRPA-329789-11/ČJ-2024-000022-ZZC (dále též „napadené rozhodnutí“),

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

kterým žalovaný rozhodl podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný vycházel z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí zdůvodnil toliko obecnými úvahami, aniž by se blíže zabýval proporcionalitou omezení osobní svobody žalobce a pregnantně vysvětlil, proč přistoupil k jeho zajištění. Napadené rozhodnutí je podle žalobce na několika místech vnitřně rozporné. Dále je šablonovité, žalovaný se nezabýval konkrétní situací žalobce. Délka zajištění je podle žalobce nepřiměřená a navíc nebyla dostatečně a přezkoumatelně odůvodněna. Nepřesvědčivě argumentoval žalovaný rovněž ve vztahu k možnosti uložení některého z mírnějších opatření. V napadeném rozhodnutí absentují podložené úvahy vedoucí k závěru, že žalobce nebude spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní vyhoštění. Argumentace žalovaného ohledně nemožnosti uložení zvláštního opatření je v rozporu s obsahem správního spisu a skutečným stavem věci. Napadené rozhodnutí v tomto ohledu vykazuje znaky svévole. Žalobcovo protiprávní jednání nedosahovalo takové intenzity, která by odůvodňovala jeho zajištění. Namítal, že mělo být užito mírnějších opatření za účelem vycestování.
3. Žalobce závěrem namítal, že není přípustné paušalizované rozhodování ve věcech skupin zajišťovaných cizinců, přičemž napadené rozhodnutí je příkladem takového přístupu. Důvodem zajištění je podle žalobce jen to, že se nacházel na území ČR nelegálně. Žalobce však v ČR nepáchal žádnou trestnou činnost ani jinou protiprávní činnost a nebylo prokázáno, že by žalobce nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný tak podle žalobce porušil nejen základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kterou je ČR vázána.

III.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že shledal naplnění kumulativních podmínek ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. První podmínka byla naplněna tím, když navzdory pravomocnému rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nevycestoval z území ČR, což bylo zjištěno činností policie. Žalovaný dále zopakoval, proč v případě žalobce nepřistoupil k aplikaci mírnějších opatření za účelem vycestování. Žalobce neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu, naopak zde neoprávněně setrval. Hrozilo, že žalobce bude nadále mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný považoval napadené rozhodnutí za přiměřené. Navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Obsah správního spisu

5. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
6. Dne 12. 7. 2024 byl žalobci ukončen pobyt na území rozhodnutím o jeho správním vyhoštění, které vydal žalovaný pod č. j. KRPA-224979-11/ČJ-2024-000022-SV, přičemž doba, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, byla určena v délce 12 měsíců. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 23. 7. 2024. Žalobce měl podle uvedeného rozhodnutí vycestovat nejpozději do 2. 8. 2024.
7. Dne 18. 10. 2024 byla hlídkou policie provedena pobytová kontrola na adrese X. Mezi kontrolovanými osobami byl i žalobce, který u sebe neměl žádné doklady a po ztotožnění bylo lustrací zjištěno, že nevycestoval z území ČR v době stanovené ve výše popsáném rozhodnutí o správním vyhoštění a že se nachází v evidenci nežádoucích osob. Žalobce byl proto zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.
8. Dne 19. 10. 2024 byl s žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení, v rámci kterého žalobce uvedl, že si je vědom skutečnosti, že je veden v evidenci nežádoucích osob. Do X se mu nechtělo, v ČR zůstával kvůli finanční situaci. Jeho úmyslem bylo zůstat v ČR, nečinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu. V ČR nemá žádnou adresu, není kontaktní. Je zdravý, svobodný, bezdětný, v ČR nemá žádné příbuzné ani jakékoliv jiné vazby. Dále žalobce uvedl, že má peníze na vycestování, avšak nikoliv na složení finanční záruky. Sdělil, že mu v současnosti není známa žádná překážka, pro kterou by nemohl vycestovat.
9. Téhož dne žalovaný vydal napadené rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu, že nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž doba jeho zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce pobýval na území ČR v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění, čímž je mařil. Tímto svým jednáním naplnil skutkovou podstatu pro zajištění podle citovaného ustanovení. Svého protiprávního jednání si byl žalobce vědom. Žalovaným byly posouzeny žalobcovy rodinné vazby na území ČR, přičemž žádné takové vazby, které by znemožňovaly vycestování, neshledal. V ČR nemá cizinec ani vazby ekonomické, kulturní či sociální. Naopak veškeré zázemí a rodinu má v X. Žalovaný dále hodnotil možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V této otázce dospěl k závěru, že aplikace mírnějších opatření za účelem vycestování by v žalobcově případě nebyla účelná. Podle žalované hrozí, že by nadále nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění. Na to lze podle žalovaného usuzovat z žalobcova předchozího jednání a rovněž ze skutečnosti, že žalobce opakovaně porušoval zákon o pobytu cizinců. Zajištění žalobce shledal žalovaný nezbytným. Žalovaný závěrem uvedl, že doba zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti realizace správního vyhoštění. Stanovenou dobu zajištění považoval žalovaný za přiměřenou.

V.

Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

10. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ustanovení § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Zajištění cizince je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě s Úmluvou, jíž je Česká republika vázána.
13. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
14. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
15. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
16. Podle § 125 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

17. Úvodem soud předesílá, že žalobní námitky vykazují velkou míru obecnosti. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že kvalita žalobních námitek předurčuje kvalitu jejich vypořádání soudem (srov. např.: rozsudek ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26 nebo rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54).
18. Žalobou napadeným rozhodnutím byl žalobce zajištěn na dobu stanovenou na 30 dnů, neboť svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců citovaného výše. Žalobce je cizincem, který je starší 15 let a bylo pravomocně rozhodnuto o jeho správním vyhoštění rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 7. 2024, č. j. KRPA-224979-11/ČJ-2024-000022-SV, se zákazem vstupu na 12 měsíců. Protože dne 2. 8. 2024 uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území a žalobce přesto ve stanovené době nevystoval, došlo k naplnění všech znaků skutkové podstaty pro zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, a to za předpokladu, že nelze účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování. V této souvislosti žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval dostatečně možnostmi uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců namísto zajištění.
19. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit. Žalovaný se možnostmi uložení zvláštních opatření v napadeném rozhodnutí zabýval na stranách 5-6, kde uvedl, že k uložení zvláštních opatření nepřistoupil, neboť mírnější opatření by v případě žalobce nebyla účinná a dostačující. Žalovaný má povinnost předcházet trestné a jiné protiprávní činnosti. Žalobce měl možnost dobrovolně opustit území, avšak neučinil tak. Návratové rozhodnutí ignoroval a setrval na území, aniž by měl jakoukoliv snahu svou pobytovou situaci řešit. Žalobce je dospělý, na ČR nemá žádné vazby. Dle žalovaného je v případě žalobce zřejmé, že existuje zcela reálné nebezpečí, že opakovaně zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobcova předešlá jednání demonstrují jeho postoje k právnímu řádu ČR a zakládají obavu, že správní opatření nebude respektovat ani v budoucnu. K jednotlivým zvláštním opatřením dle § 123b zákona o pobytu cizinců žalovaný konstatoval následující: K bodu a) žalovaný uvedl, že se s danými povinnostmi u žalobce neztotožňuje vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl svou adresu, je nekontaktní. Ani předchozí jednání žalobce, kdy opakovaně porušoval právní předpisy a vyhýbal se vycestování, nedává žalovanému žádnou záruku, že by žalobce řádně plnil uloženou povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. K bodu b) žalovaný konstatoval, že složení finanční záruky v případě žalobce není možné, neboť tento nedisponuje dostatečnou finanční hotovostí k vycestování ani ke složení finanční záruky. V průběhu řízení nebyla žalobcem žádná záruka složena ani nabídnuta. K bodu c) žalovaný uvedl, že žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit policii v době policí

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

stanovené. Žalobce nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, neodcestoval z území ČR, je zcela nekontaktní. Kdyby nebyl odhalen kontrolní činností policie, ve svém protiprávním jednání by jistě pokračoval. K bodu d) žalovaný uvedl, že se neztotožňuje ani s tím, že by žalobce dodržoval povinnost zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly, jelikož takové místo nelze určit. Na základě uvedeného žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce by bylo uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců neúčelné, neúčinné a nedostatečné, proto žalovaný přistoupil k jeho zajištění.

20. Soud konstatuje, že se žalovaný dostatečně, přezkoumatelně a srozumitelně vypořádal s nutností zajištění žalobce. Žalovaný odpovídajícím způsobem zvážil možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, přičemž neopomněl přihlédnout ke všem konkrétním okolnostem daného případu, na základě kterých dospěl k závěru, že v případě žalobce uložení zvláštního opatření za účelem vycestování nepostačuje. S tímto závěrem se soud ztotožňuje. Žalovaný byl dotazován, zda je schopen oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. Byl dotazován, zda disponuje dostatečnými finančními prostředky, aby mohl finanční záruku složit, nebo zda existuje osoba, která by mohla finanční záruku složit namísto žalobce. Dále žalovaný zjišťoval, zda je žalobce ochoten osobně se hlásit policii v době policí stanovené nebo zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Na všechny shora uvedené dotazy odpověděl žalobce záporně. Soud souhlasí s logickým závěrem žalovaného, že by daná mírnější opatření za účelem vycestování byla neúčelná. S přihlédnutím k osobě žalobce, jeho pobytové historii a nerespektování právních předpisů ČR a EU se zajištění za účelem vycestování jeví jako správný postup. Námitka žalobce, že v daném případě nebyly dány důvody pro jeho zajištění a že mělo být přistoupeno k uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování cizince, není důvodná.
21. Doba zajištění byla žalovaným v napadeném rozhodnutí též dostatečným způsobem odůvodněna a nijak nevybočila ze zákonných limitů § 125 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců, podle kterého *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody*. Soud tedy neshledal nepřiměřenost zajištění, ani pokud jde o jeho stanovenou délku 30 dní od omezení osobní svobody žalobce. Byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, kdy je nutné zohlednit časovou potřebu pro obstarání potřebných přepravních dokladů, obstarání letenky nebo vyjednání průvozu žalobce přes jiné státy EU, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, komunikaci s domovským státem o zpětvzetí žalobce. Doba k vyřízení výše uvedeného se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů. Podle žalovaného je stanovená doba trvání zajištění přiměřená, s čímž soud souhlasí. Námitka není důvodná.
22. Lze souhlasit s názorem žalobce, že je vyloučeno paušalizované rozhodnutí ve věcech skupin zajišťovaných cizinců. Nelze však přisvědčit námitce, že napadené rozhodnutí je příkladem takového přístupu. Důvodem pro zajištění žalobce je realizace jeho správního vyhoštění. Žalovaný přitom na základě konkrétních skutkových okolností (nikoli paušalizovaně, jak namítá žalobce) uzavřel, že u žalobce existuje reálné riziko, že z území nevycestuje neboť v minulosti vydané rozhodnutí nerespektoval a jednal v rozporu s ním.
23. V žalobě namítané porušení vyjmenovaných ustanovení správního řádu, zákona o pobytu cizinců, Listiny základních práv a svobod a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

svobod soud neshledal. V této souvislosti soud považuje za vhodné upozornit na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které plyne, že pouhý výčet ustanovení správního řádu, které měl žalovaný porušit a obecné tvrzení, že žalovaný nedostál zásadám správního řízení, nelze považovat za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2016, č. j. 4 Azs 47/2016-41).

24. Závěrem soud uvádí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, který má oporu ve spise, přičemž žalovaný svůj závěr o naplnění podmínek pro zajištění žalobce dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem v rozhodnutí odůvodnil. V projednávaném případě tedy lze uzavřít, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, proporcionálně, transparentně a v souladu se zásadou individualizace. Soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo šablonovité, ani v něm nenalezl žádnou vnitřní rozpornost. Napadené rozhodnutí reflektuje veřejný zájem a odpovídá okolnostem daného případu, přičemž stanovená doba zajištění není nijak excesivní či nepřiměřená.

VI.

Závěr a náklady řízení

25. Soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, proto ji jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. S ohledem na meritorní rozhodnutí o žalobě v zákonné lhůtě, která je kratší, než lhůta zákonem stanovená pro rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, soud již samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku.
26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. listopadu 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.